

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

<p>Előfizetési ára</p> <p>Egész evre 8 K Fél evre 4 „ Negyed evre 2 „ Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Felétős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.</p>	<p>Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.</p>	<p>Kéziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Erő könyvkereskedésben Alsólendvában. A nyitlér sora egy korona.</p>
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.			

A díjnokok.

Alsólendva, 1908. május hó 9.

A ranglétra legalacsonyabb fokán állanak a díjnokok. Övek a legkisebb hivatal, a legutolsó jövedelem, ennél fogva tehát természetesen, hogy ők végzik a legnagyobb munkát. Kérdéznék meg bármely hivatalnoktól, hogy mi a véleménye a díjnokokról s nyomorúságukról. Mind azt fogja mondani, hogy a díjnok éppen olyan nélkülözhetetlen munkaerő a hivatalban, mint a kinevezett tisztviselő, vagy éppen a hivatal vezetője. Amint a mérnök és a gyárvezető egy vaszseget sem tudna produkálni a munkás nélkül, azonképpen meddő lenne minden hivatalnak a munkája, ha nem dolgozna körmeszakadtáig a szegény díjnok. Tulnyomórérsit iskoláikban felbenmaradt, de intelligens emberek a díjnokok, akik a gyakorlat utján egy-kettőre elsajátítják azt a hivatalos ténykedést, melyet a kinevezett, rendszeresített hivatalnok vezetnek s nemcsak hogy elsajátítják feljebbvalóik munkáját, de el is végzik azt.

Közudmásossá vált a díjnok nyomorúsága. Ma is van még állami hivatal több a sóknál, ahol a díjnok kezdő fizetése 48 kemény korona s e kezdő fizetés mellett maradhat — ha nincs protekciója — akár 20 esztendőn keresztül is. Tudjuk mindannyian, hogy a Sanyaró Vendel nem tulzott, költött alak, sőt gyakran nagyobb a díjnok nyomorúsága, mint amilyenről a szegény Sanyaró Vendel panaszodik a Bors-

szem Jankóban. Sanyaró Vendel kedélyvel s humorral fogja fel a maga nyomorúságát, de nem úgy az igazi díjnok, akikben nem támad más érzés, csak keserűség és gyűlölet, amikor látja, hogy ő végzi a fizikailag legnehezebb munkát s ezért koplálnia kell, míg azok, akikre a munka könnyebb része jutott, hozzá képest jólétben élnek.

Nem csoda, ha a kor szociális áramlata magával ragadta a díjnokokat is. Ide s tova egy évtizede, hogy szervezkedtek helyzetük javítása érdekében. A fővárosi díjnokok nagy része már a szociáldemokrácia karjai közé vetette magát, ami érzékeny veszteséget jelenti a magyar intelligenciának. De dicseretére legyen mondva a magyar díjnokoknak, óriási többségük hű maradt a hazafias érzéshez, hasztalan csábították őket a nemzetközileg kecsesgött ígéretekkel, nem lóttek fel nekik, megmaradtak jó magyar hazafiaknak s várak türelemmel, hogy segítsen rajtuk a haza, amelyhez hűek maradtak cudar nélkülözések közepette.

Sok esztendői keserves várakozás után végre megkapták türelmük és hazafiasságuk jutalmát. A minisztertanács legutóbb hozzájárult Wekerle Sándor pénzügyminiszter azon javaslatához, amely szerint 50 százalékkal emelje fel az állami díjnokok napidíját.

Örömmel üdvözlök azt a fizetésemetlencsac a díjnokok, hanem az egész magyar társadalom, amely meleg részvétellel és méltánylással van a díjnokok és munkájuk iránt.

Most már nincsen más hátra, minthogy

a törvényhatóságoknál, városoknál és községknél alkalmazott díjnokok fizetését is emeljük fel legalább is úgy, mint az államiakat.

Kétség sem fér hozzá, hogy a képviselőház szívesen megszavazza Wekerle javaslatát s ezzel vége szakad a díjnoknyomorúságnak, amely oly kirívóan bizonyította, hogy a magyar szellemi proletáriatus helyzete sokkal rosszabb a munkásokénál.

Az Alsólendva — muraszombati vasut.

Lapunk múlt számában tudósítást hoztunk arról az értekezletről, amely a múlt héten gróf Bathányi Zsigmond országyűlési képviselő elnöklete alatt a körmend — muraszombati vasut kiegészítése és folytatásképpen építendő vasutnalak létesítése tárgyában Muraszombatan tartott.

Ez az értekezlet — könnyen érthető okból — igen erősen lelkesedett és emelkedett hangulatban hozta meg azon egyérmeli határozatot, hogy kifogják építeni a vasut folytatását és pedig első sorban Alsólendva felé.

Az érdekltségnek ezen állásfoglalása mindenesetre figyelemre méltó körülmény és feltétlen elismerést érdemel, de még egyagabban nem elég. Pusztán a lelkesedésből még soha senki nem épített vasutat s a hasrógó éjlenektől még egyetlen közmozdony sem indult meg.

Az pedig kétségtelen tény, hogy az alsólendvai vasutat igen jó volna kiegészíteni, az ugy

Szerenata.

A szük utcán fel- és alajártam,
Egyagamban... éjjeli homályban...
És... miközben arcod látni vágytam:
Vártam... egyre vártam...

A gázlángok már kialvófélben,
Dieretegen a sítvó szében.
Ketyel szállt meg: hogy nem hiszel nekem,
Üdvöml... Mindenséggel...

Édes örök mátkám... tovaszálltál;
S a ablaknál egy porcig válnak csak...
S e per alatt egy fiatal élet:
Megtört... semmivé lett...

És, azóta napra napra látom:
Mint őregcsém... mint görnyed a hátam...
S nagy betegem érsen hitél várom
A föltámadásom...

SOMLYÓ ZOLTÁN.

A kúcséber.

A nagy éterem villamos lámpái már csak kevés vendégre hintettek fehér világosságukat. Lassankint főkerekedtek az asztalok mellől a világos szőp asszonyok, ide lényok, akiknek arca mind rózsásabb lett a zene édes mámorától és a bortól, amelyben gyors ajkuk megfűdött. Dér Flóris azonban, aki egyedül állt az egyik sarok-

asztal mellé húzódá: nem is látta ez eleven rózsáskert virulását, nem hallotta talán a csapongó zenét sem. Homoktát tenyerébe hajtva, tompa kábulatba merülveült és csak akkor eszmélt fel, amikor egyszerre csönd támadt körülötte. A vendégek mind távoztak és a cigány elhalgattott. A primás éppen készült, hogy tokjába csukja a hegedűjét.

A fiatal férfi odaintette magához a cigányt. Hadd huzda neki kivilágos kivrindart. Karcu nyaku íveketét tételt az asztalra s egymásután gyújtott a sötét, vastag pirosvörös szivar-rudakra. Mulatott. De nem úgy, hogy ő maga is vidán nótázása kezdett volna, amikor a legvilágosban, legzsilajjában huzta a cigányt. Ő csak hallgatta a körülötte tomboló dalvihart. Az ő utolsó éjszakája hattyudalait...

Méri Dér Flóris el volt tökéve, hogy ez lesz az ő utolsó éjszakája. Ugy olvasta valami regényben, hogy a tönkrement földesur az utolsó százasát odadobta a cigánynak — s azután főbe-durrantotta magát. S azzal vége volt a malatságnak. Ezt igazán szép halálnak tartotta. Ilyen csinos halált szánt ő magának is...

Az árverést délelőtt tartották meg a kissé már rozoga kastélyban, amely szeliden emelkedő dombrol nézett a rónaságra — a régi földesurak boldog birtalmára. A birtokot a szomszéd szeszgyáros vette meg, aki udvarianan felajánlotta a lakást Dér Flórisnak, ameddig neki tetszik. A kiárverést földesurát persze semmiféle hatalon nem

lett volna képes az alatt a tefő alatt megtartani. Zsebében pár szárazsal, amit a végrehajtó a kezébe nyomott, sieteti felülni a legelső vonaira.

De hát hova?
Elsőzőr is a városba. A vendéglőbe. A mámorba. S azután a halálba...

Mi más is maradna számára hátra? Talán atyafiai nyakán elősködtek? Vagy deresedő fővel nyakába varrja magát valami leánykönyv, aki hajlandó őt eltartani, csakhogy férjhez mehessen? Vagy pedig sorra járja ismerőseit, hogy dugják be valami hivatalba — amiből voltaképp nem ért, csak ingyen szedné föl a fizetését.

Éh! Sokkal becsületesebben cselekszik, ha egy darabka ölömmel végtelmen mindennek.

A gazdálkodáshoz ugyan értene. Mikor átvette az apjától rámaradt birtok vezetését, eleinte szép siker jutalmazta a fáradozását. De aztán elragadtak a nagyúri élet szenvedélyei. De most már vesztárte az ekeszarvát, de hát most már egy barzdájja sincs, amibe az ekeszarvát beleakassza...

Csak az a föld lesz az övé, ami a koporsó-jára fog hullani véres teste fölött...

Ebben a percben egy hang ütötte meg a fülét:

— Nem parancsol, nagyságos uram? Tesék megenni egy számot. Bizonyosan megnyeri!
Felpillantott. Egy kúcséber állott előtte; nyakában a tarka cukrogássaloktól telj kosárral, kezében a számmalok tele zacskóktól ragozatva...
Flóris belenyult a zacskókba, hogy kivégegyen

a köznek, mint a magánosoknak emiens érdeke. Már most csak az a kérdés, ki tudjuk-e építeni a vasutat.

Nézük csak egy kissé, hogyan áll a számítás. 360.000 korona az az összeg, amelyet az érdekeltégek készpénzben össze kell hozni. E nélkül a 360.000 korona nélkül bele sem lehet kapni a munkába. Ezt az összeget jegyezik ki a közlegyeknek, magánosoknak és nagybirtokosoknak. A legfontosabb tényező e három közül a nagybirtokosság. Ezután jönnek a közlegyek és végül igen szűk jelentőséggel az egyesek, a magánosok.

Csak hozzávetőleges számítás szerint véve, a 360.000 koronának felét, 180.000 koronát nagybirtokosainknak kell összehozni. Ez a legkevésbé, amit adniok kell, ha azt akarjuk, hogy vastt legyen. Tény, hogy nagy összeg, de több részre oszták s a hatalmas nagy uradalmak érdekeit tekintve, nem is mondható túladagot. A kiküldött bizottság első és legfőbb feladata lészén, tájékozást szerezni arról, hogy mit szólnak a nagybirtokosok a vasúthoz, illetve hajlandók-e az érdekeltégek által összehozandóknak mutatózó 360.000 koronának felét ide adni? Ismerve a viszonyokat, meg merjük kockáztatni azt az állítást, hogy ha az érdekeltek ezt a körülményt kellőleg mérlegelte volna, nem lángolt el felkesedést volna olyan hamar.

A másik 180.000 koronából ennek kétharmad részét, tehát 120.000 koronát az érdekelt közlegyeknek kell összehozni s ha a 32 kilométeres távolságra 20 községet veszünk számításba, ezekre átlag fejenként 6000 korona esik! Vajjon hány község lesz, amely 6000 koronát megszavaz? Pedig ez nem is nagy összeg!

És csak az összeg legkisebb részét, 60.000 koronát számítjuk az egyesek terhére. Ezen összegből bőven számítva, 20.000 koronát vehetünk fel azok terhére, akikben intelligenciájuknál, érdekelté felismerésénél, a vasút iránti s általában a közérdektől való felkesedésüknél fogva megvan az intellektuális erő, mely őket egy közvetlenül nem jövedelmező vállalkozás céljára adakozni készíti. De meg mindig tizedelezen 40.000 korona, amelyet a föld néptől kell összehozni.

Ez pedig kemény munka. A paraszt ember közéleokért nem tud, de nem is akar lekesni.

egy számat. Akkor egyszerre felismerte a házalót: — Nini! On az Leipziger?

A törpödött emberke ösz, szempillái fölött vizsgál pillantást vetett a mulató gavalérra, s ő is hangosan felkiáltott:

— Der Flörli! Hogy nem ismertem fel azonnal! Hiszen ön ahg változott. De hogy ismert ön rám, mert én bezzeg megváltoztam? Nem az vagyok már, akivel ön együtt sétált a lényes nizzai tengerparton ...

Flöris nagyon is jól emlékezett a bubájos hetekre, amiket az örök virulás hazájában töltött. Sokat sétált akkor Leipzigerre, a gazdag kereskedővel, a tündökli paloták során, a fényes leányokkal együtt közölt. Persze, Leipziger urnak akkor nem lógott a nyakában a datolyás kosár.

— De hát hogy jutott ön ennyire? — kérdezte töle álmékkodva.

(Magában pedig arra gondolt, hogy ez az ember nekik is főttheti ezt a kérdést.)

— Hát egy kicsit tonke mentem, — vonagatta a vállát az öregecske. Egy pár rossz vállalat elvitte mindem vagyonomat.

— S volt önnek erre jók, hogy nyakába kösse a kosarat s neki induljon ennek az új életnek?

— Hát mit tehettem volna egyebet? — Der Flöris egy pár erőst szippantott a szivarjából.

— Például, hogy véget vessen mindennek.

— Talán hogy megöljem magamat? Ments Isten! — tiltakozott hangosan a volt nagykereskedő. — Nem, erre igazán nem gondoltam. Tudja

Az szívesen veszt földet, túlfizeti és ragaszkodik hozzá, de senkinek sem hiszi el, hogy birtokának értéke — bármilyen drágán veite is — a vasutaloni képtetésével meg emelkedik. Vagy nem akarja elhinni, mert ösztönénél fogva szűkebbül, mikor anyagi dolgokról van szó. Már most tessék az ilyen gondolkodásomú emberek közötti törzsrészekény gyűjtését megkezdni. A mult tapasztalatai eléggé keservesek. Az emberek és a közlegyek meg azt a pénzt sem akarják megfizetni, aminek megfizetésére magukat kötelezték.

Ezeket a körülményeket igen jó lesz mérlegelni. Elmékedjünk csak arról, hogy ugyan felkesedés is kell valamely közérdeki intézmény létrehozására, de az nem pótolja azt a sok szavazókoronát, amire szükség van feltétlenül. Tehát ne csak lekeskedjünk, ne csak szavazjunk és beszéljünk, hanem tegyünk is. Tegyük első sorban abban az irányban, hogy a mozgalmat minden oldalról felkaroljuk, aqulának, kéréink és könyörgünk; másodsorban pedig azzal, hogy magunk is megnyitjuk erszényünket.

Tegyünk végre valamit!

A kórházról esik alább szó, arról a kórház, barátságosan építőléről, amelyet csak a humor keresztleltett el „kórház”-nak. Igen, arról akarnak egyet-mást elmondani, amikor eleve is megállapítjuk, hogy innen-onnan ez lesz a látványos hírlapi cikk, amelyet a ledőlése jó megérett öreg falakra kentünk.

Igazán borzasztó az a könnyelműség, ahogy a kórház ügyét kezeli ebben a városban. Itt minden más előbbreváló az emberek egészségnél, amellyel éppen a hatóságok törődnek legkevésbé. Súlyos betegeket a lakásaikon hagyják — hiányos ápolás közepette — vergődni, a ragályos betegségeket esetéknél meg plane olyan nagy a hanyagság, hogy szinte csodaszámba megy, hogy idáig a fél Alsólendvát el nem vitte az ördög. Kérdezzünk meg egy orvost, szívesen megy-e fel pl. a hegyre egy olyan beteghez, aki nem bír lejönni? Nem, és hacsak nem ér rá nagyon, — fel sem megy. Legjobb mód az ilyen esetekben az volna, hogyha a gondos ápolást igénylő súlyos betegeket kórházba szállítanák, ahol az orvos a napnak bizonyos szakában mindig kéznél lenne, dehat ez Alsólendván lehetetlen, mert a kórháznak nem lehet hasznát venni.

Igen, így van: a jelenlegi kórháznak nem lehet hasznát venni. Ments Isten, hogy oda valaki bekerüljön! Az egészséges ember menten

nagyságos uram: az ember olyan legyen, mint a gummi labda. Ha földhöz csapja a sors, annál magasabbar kell ugrania! Most az éjszakkakt járom ezzel a kosárral. Kuporgatom a garast. De nemokara ujra egy kis boltoit nyitók. Félviszi a dolgomat az Isten ... No hát, nagyságos uram, tegyen meg egy pár számat. Megléssa, bizonyonnan nyerni fog ...

És Dr. Flörli régi jó ismerőse kedvéért megszólt egy csomó számat. De egymásután megszólt. Utóljára maga a volt nagykereskedő fogta meg a kezét:

— Hagyja már abba, kérem! Így látszik, nem szerencsés a játékban.

Flöris mosolygova nézett rá:

— Nincs igazra, Leipziger. Meri ha most vesztettem is, de maga nem is képzeli, hogy mennyit nyertem.

S most már igazán jóleső der tötötte el a leiket. Józan volt. Intett a cigányoknak, hogy kotródhatnak.

Éppen annyj pénst maradt meg, hogy elutazhott egy jó ismerősehez, Gernyeszegi bárhoz.

— Kedves barátom, — mondta, — hallottam, hogy egy gazdatiszti állás van nálam turesedésben. Hát én pályázom erre az állásra. Nem valami jó ajánlével ugyan az én multiam egy gazdaság vezetésére, de hát hidd el, hogy én bentem a gavalér ment tönkén, nem pedig a földesur. Hát azt hiszem, mindenesetre próbát tethsz velem. Nem fogod megbánni ...

megbeteülése, a beteg — meghalna. Éppen ezért senki sem fájdtja valami nagyon a fogát a kórházi kosztra, és éppen ezért soha sincs betegje a lendvai kórháznak s így nem csoda, ha csak mindenn ötvendéki évben látnak orvost a kórház barátságosan fának.

Alsólendvára árási kórháznak kellene lennie, és a városi kórháznak is olyan, hogy — szörnyűség! És kinek a hibája ez? Nem a másé, mint a először a hatóságé, másodsor a lakosságé. A hatóság azért, mert ötleteit kezeikkel elnézte azt a szörnyű szegénység, amely a kórház piktórozatián falain belül tanýzik s oldalra rugta azokat a szabályokat, amelyeket a közegészségügyre előirtak az evitvizek; — a lakosság pedig azért, mert eltitre, hogy ebben a városban a sertespiac ügye is a kórház rendezése fölé kerüljön.

Úgy tudjuk, hogy van a városban valami kórházalap-féle. Nem merjük biztosan állítani, csak sejtjük, hogy néhány ezer forintot képez az összeg. Nohat azért az „összeget” tegyenek valamit! Vessek meg vele egy kórház alapját, és vegyek komolyan az ügyet. Ha mindjárt adósághól is, de meg kell lennie az új épületnek, hogy ne piruljon el az orcadék, valahányszor a mi gyalázatosan esztünkbe jut.

Tegyünk végre valamit! Ha a város nem ér rá hól mi kórház-üggyekkel bibelődni, vegye kezébe az ügyet a lakosság, alakítsanak egy kórház-egyesületet, de tovább aludni semmi este sem szabad. Ahol anyai pénz van a gyermekek védelmére, meg a tulipános védőegyletnek, ott kell lenni pénznek a szenvedők otthonára, a kórházra!

Atakujon egy kórház-egyesület, melynek vezetésében a szívuk sugallata irányítsa az embereséges urakat és hőgyeket. Ha az adományokkért beérkező összegek, alapítványok, gyűjtések, tagdíjak, segélyek bizonyos időn belül nem lennénk elegendők egy szerény, de azért nem szegény kórház építésére, hát tanoljunk össze azt a pénzt, — bár elég gyalázata lészén a huszadiki századnak, ha frakciónak, kiakción és lakción, pezsgős flaskók durrogása, borítók tiszók és szabálytalan dílungelégek közepette tudjuk csak előbbre vinni néhány lépessel a szenvedő emberiség humánus ügyét.

HIREK.

Kinevezés. A hivatalos lap egyik legutóbbi számbában olvassuk, hogy Títan Iván helybeli tanító a marahalomtól áll. clemi iskolához rendez tanítóvá nevezte ki a miniszter. — Títan kinevezése egyáltalán előéletiést jelent, de mi ennek nem tudunk örülni. A jómórodai fiatalembert nagyon megszoktuk kórházban s kétségkívül sokáig lennamend emléke városunkban. A ő személyével egy kelkes magyar ember nyert a vendégek, ahogy nagy szükség lész Títan hazafias felépítésére. Amidőn öszinte jókívánatainkat felkiesezéshöz, szeretik fogjuk, hogy nem ökrökre bucsuznak, mert amint vissza-vissza tért hozzánk a multban, nem feledezik meg rólunk a távoli szomszédokból a jövőben sem.

Jótékony adományok. Eppinger Samuél urnó és N. N. a helybeli izir-nőgyelet céljára 10—10 koronát voltak szívesek adományozni.

Tanító-gyűlés. A Szombahelyi egyházmegyei rón, káti tanító-egyesület alsólendvai köré tavaszi gyűléstéjét május 10—20-án d. e. 10 órakor tartja Cserencsonon. — Targyorsorozat: 1. Gyakorlati tanítás. 2. Elnöki jelentés. 3. A tavaszi gyűlés jegyzőkönyvének felolvasása. 4. Az okponti jegyzőkönyv felolvasása. 5. Az orsz. segélyalap bizottsági jegyzőkönyvének bemutatása. 6. Dolgozatok felolvasása. 7. Esteltes indítványok és felszólalások. 8. A tagsági díja: bezedés. 9. Új tagok felvétele, a távozottak törérese. 10. Az öszl gyűlések meghatározása.

Az izir-nőgyelet köréből. A helybeli izir-nőgyelet vasárnap délután tartotta meg az évi rendezés közgyűlést, melyen megválasztották az új tisztarkit is. Elnök lett: Dr. Wollák Adolfiné, pénziárkai: Kormos Arminné, gondnok: dr. Rudolfer Antalné, titkár: Brünner Bélané. Választmány: Arnstein Benóné, Brünner Samuél, Szántó Zsigmondné, Rosenberg Mórné, Eörsi Gyuláné, Schwartz Amoldné, Polliák Lizárné, dr. Brünner Zsigmondné, dr. Kesztenbani Józsefné, Bakányi Ernóné, Kaiser Lipótné és Freyer Lipótné; pótagok: Marton Kálmáné és Klein Davidné. Fel-

rozta, hogy eladja ökreit s a vételárulót mindent kifizet. Be is hajfotta a két szép tulkolt a zalaezerszeg vasárba, ahol csakharmar vevőre akadt és eladta őket, de olcsón. E fölött nagyon elszomorodott. Hazáérvé átadta a pénz feleségének, szó nélkül elhívóztó s azóta vissza nem tért. Kovács közepertmetű, vörös bajszu s szakállú, bal lábára szánta. Most kőrözök a busuló magyart.

313.908. tk. sz.

Arverési hirdemény kivonata.

Az alsólendvai kir. járásbíróház most fiktvá központi jelzálogbankja végrehajtónak Hermán József és fel. Borosán Rozsi végrehajst szvenedők ellenl 352 kor. tókévelés és jár. iránti végrehajst ügyében az alsólendvai kir. bíróság terföltén levő:

a) barabási 484. sz. tjkben felvett $\frac{1}{2}$ — $\frac{1}{2}$ részben Hermán József és fel. Borosán Rozsi nevűn álló követező ingatlanokra:

1. a + $\frac{1}{2}$ sor 273. hrsz. a. felvettre (szántó a Hottói dölöben) 142 kor.

2. a + $\frac{1}{2}$ sor 306. hrsz. a. felvettre (szántó a Keresztun dölöben) 248 kor.

3. a + $\frac{1}{2}$ sor 943. hrsz. a. felvettre (rét a Bozói dölöben) 122 kor.

4. a + $\frac{1}{2}$ sor 1023. hrsz. a. felvettre (erdő a Pusztá dölöben) 26 kor.

5. a + $\frac{1}{2}$ sor 1206. hrsz. a. felvettre (rét az Egresdi dölöben) 122 kor.

6. a + $\frac{1}{2}$ sor 1328. hrsz. a. felvettre (szántó a Cserhegyen) 28 kor.

7. a + $\frac{1}{2}$ sor 1508. hrsz. a. felvettre (erdő a Külső-Cserhegy mezőn) 2 kor.

b) Hermán Józsefnek a követező ingatlanokból való $\frac{1}{2}$ rész jutalékára; u. m.

8. a barabási 563. sz. tjkben $\frac{1}{2}$ sor 136. hrsz. a. felvetből (kert a Belteleken) való B. 2. alattira 24 kor.;

9. az ottani 570. sz. tjkben $\frac{1}{2}$ sor 341. hrsz. a. felvetből (szántó az alsó-hosszu dölöben) való B. 3. alattira 30 kor.;

10. az ottani 685. sz. tjkben $\frac{1}{2}$ sor 290. hrsz. a. felvetből (szántó a Hosszu-Hottói dölöben) való B. 1. alattira 98 kor.;

11. az ottani 442. sz. tjkben $\frac{1}{2}$ sor 500. hrsz. a. felvetből (szántó a Fátihölési dölöben) való B. 2. alattira 36 kor.;

12. az ottani 460. sz. tjkben $\frac{1}{2}$ sor 138. hrsz. a. felvetből (59. sz. ház, udvar, kert) való B. 1. alattira 423 kor.;

13. az ottani 86. sz. tjkben felvettekből való B. 2. alattira u. m.;

14. a + $\frac{1}{2}$ sor 919. hrsz. alattiból (rét a Bozói dölöben) valóra 82 kor.;

15. a + $\frac{1}{2}$ sor 1089. hrsz. alattiból (erdő a Berki dölöben) valóra 31 kor.;

16. a + $\frac{1}{2}$ sor 1120. hrsz. alattiból (erdő a Berki dölöben) valóra 2 kor.;

17. az ottani 104. sz. tjkben felvetből való B. 3. alattira u. m.;

18. a + $\frac{1}{2}$ sor 53. hrsz. alattiból (párolóhely a Belteleken) 4 kor.;

19. a + $\frac{1}{2}$ sor 978. hrsz. alattiból (rét a Soveryeser és Isod dölöben) 67 kor.;

20. a + $\frac{1}{2}$ sor 1329. hrsz. alattiból (szántó a Cserhegyen) 22 kor.;

21. a + $\frac{1}{2}$ sor 1581. hrsz. alattiból (erdő a Külső-Cserhegy mezőn) 13 kor.;

22. az ottani 787. sz. tjkben $\frac{1}{2}$ sor 345. hrsz. a. felvetből (szántó az Alsó-Hosszu dölöben) való B. 1. alattira 45 kor.;

c) Hermán Józsefnek és fel. Borosán Rozinak

23. az ottani 138. sz. tjkben $\frac{1}{2}$ sor 221. hrsz. a. felvet ingatlanból (szántó a Felső-Teleken) való B. 7. 8. alatti $\frac{1}{2}$ rész illetőségükre 59 kor.; ezenel megállapított kikáltási árban az árverést elrendelt és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok

az 1908. május 16. napján d. e. 10 órakor Barabási község-házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikáltási árón alul is elfogadják adati.

Árverési szándékozók tartoznak az ingatlanok adóalapján való 10%—át készpénzben vagy az 1881. évi LX. tc. 42. §-ában meghatározott árfoylommal számított és az 1881. évi 3333. sz. a Kelt L. M. rend. 1. §-ában kijelölt óvadékképes értekpapírban kiküldött kezéhez letenni.

A kir. bíróság tekkönyvi hatósága.

Alsólendván, 1908. évi feb. hó 23-án.

Bíró, kir. albró.

3064.998. tk. sz.

Hirdemény.

Kistakos község tekkönyve urbíri legelő elkölítésre követezőkben, az 1899. évi 2579. sz. szabályrendeletre képest átalakított és ezzel egyidőjűleg mindazon ingatlanokra nézve, amelyekre az 1886. XXIX. és 1889. évi XXXVIII., valamint az 1891. évi XVI. tc. cikkeek a tényleges birtokos tulajdon jogának bejévezését rendelik, az 1892. évi XXIX. tc. cikkben szabályozott eljárás a tekkönyvi bejévezések helyesbítésével kapcsolatosan fogatosztatik.

E célból az átalakítási előmunkálatok hitelesítése és a helyszíni eljárás a nevezett községben 1908. június 10-én d. e. 9 órakor fog kezdődni.

1. Ennélfogva felhívhatunk az összes érdekeltek, hogy a hitelesítési tárgyaláson személyesen vagy meghatalmazott által megjelenjen jelenjenek meg és az új tekkönyvi tervezet ellen netaláni észrevételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert az elkölítéssel legelőnek tekkönyvi bejévezése után a téves bevezetésből eredhető kifogásokat jóniszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik;

2. mindazok, akik a tekkönyvökönveken előforduló bejévezésekre nézve akadott előterjesztést kívánának tenni, hogy a tekkönyvi hatóság kiküldötte előtt a kifözött határnapon kezdő eljárás folyama által jelenjenek meg, és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutassák fel;

3. mindazok, akik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de a tekkönyvi bekezelésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átíratásra az 1886. évi XXIX. tc. cikk 15—18. és az 1889. évi 38. tc. cikk 5. 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerzeni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó tekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejötteit a kiküldött előtt szvoal ismertej el s a tulajdonjog bekezelésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat ezen az úton nem érvényesíthetik és a bélyegilletéssel elengedési kedvezményétől is elesnek; és

4. azok, kiknek javára tényleg már megszünt követezőre vonatkozó zálogjog, vagy megszünt egyéb jog van nyilvánítni megbejévezze, ugyszint az ily bejévezésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejévezett jognak törleszt kérelemzék, illetve hogy a törleszi engedély nyilvánítsa vétett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellenesben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

A kir. járásbíróház tekkönyvi hatósága.

Alsólendván, 1908. május hó 6-án.

Csiszár, kir. bíró.

Hirdetéseket felvételnek e lap kiadó-hivatalában.

308.1908. szám.

Arverési hirdemény.

Takács József végrehajttó javára Cseke János végrehajttó szvenedőkét az alsólendvai kir. járásbíróház 1900. Sp. I. 61.4. és 1899. Sp. III. 223.8. számú kielégítési végrehajttó által az alsólendvai kir. bíróság 1908. V. 337.5. számú kiküldetést rendelő végzése alapján 49 és 57 K. két rendbeli követező s járuléki kielégítésére, Alsó-Győrán

1908. május hó 22. napján d. e. 10 órakor, szarvasmarhák, trágya, butorok és egyéb ingóságok 651 kor. becserétkben bírói árverés után fognak eladati a követező általános árverési feltételek mellett:

Ha a tárgy becserétké meg nem igértetnek, az a kikáltási árón alól is a legtoőbbt igéro által megvettnék jelentetik ki, még akkor is, ha más árverő által igeret nem tetették. Minden tárgy vételára azonnal készpénzben fizetendő, melynek lefizetése után az elárverezett tárgy a vevő bírtokába adatik. Ha a legtoőbbt igéro a vételárat azonnal nem fizetné, a tárgy azonnal újabban árverettnék s ez esetben a fizetést nem teljesítő árverelőnek a netaláni többletbez igénye nincsen, ellenben a netaláni kisebb összeget pótolni köteles és az árverés további folyamán részt nem vehet.

Kelt Alsólendván, 1908. máj. 7-én.

Remyfy, bir. végrehajttó.

Vasuti menetrend.

	Érkezés.	
Zalaezerszeg felől:	Réggel 7 óra 45 percor.	
	Esté 2 " 17 "	
	Délután 8 " 27 "	
Csáktornya felől:	Réggel 6 " 55 "	
	Délután 2 " 03 "	
	Délután 5 " 21 "	
	Indulás.	
Csáktornya felől:	Réggel 7 óra 56 percor	
	Délután 2 " 27 "	
	Esté 8 " 42 "	
Zalaezerszeg felől:	Réggel 7 " 10 "	
	Délután 2 " 18 "	
	Délután 5 " 36 "	

289.1908. szám.

Árverési hirdemény.

Raj József végrehajttó javára Kepe Védor végrehajttó szvenedőkét az alsólendvai kir. bíróság 1908. Sp. II. 137.5. számú kielégítési végrehajttó és az alsólendvai kir. járásbíróház 1908. V. 285.2. számú kiküldetést rendelő végzése alapján 36 kor. követező s járuléki kielégítésére, Hosszufalun.

1908. évi május 23. napján d. e. 9 órakor

2 ló s 1 csikó ingóságok 1400 kor. becserétkben bírói árverés után fognak eladati a követező általános árverési feltételek mellett:

Ha a tárgy becserétké meg nem igértetnek, az a kikáltási árón alól is a legtoőbbt igéro által megvettnék jelentetik ki, még akkor is, ha más árverő által igeret nem tetették. Minden tárgy vételára azonnal készpénzben fizetendő, melynek lefizetése után az elárverezett tárgy a vevő bírtokába adatik. Ha a legtoőbbt igéro a vételárat azonnal nem fizetné, a tárgy azonnal újabban árverettnék s ez esetben a fizetést nem teljesítő árverelőnek a netaláni többletbez igénye nincsen, ellenben a netaláni kisebb összeget pótolni köteles és az árverés további folyamán részt nem vehet.

Kelt Alsólendván, 1908. május 7. napján.

Remyfy, bir. vjhajttó.

Egy jóforgalmu

korcsma és bolt

elköltozés miatt, házzal együtt eladó.

Bövebbet Lebovits Károlynál Melincen,

u. p. Bellatinc.

Fr. Kaiser-fele
bregenzi (Vorarlberg) köhögés
elleni cukorkák,

kaphatok aludított gyöcszortárbak.
Ki ezen köhögés elleni cukorkákkal fi-gyelemben nem veszi, vetkezik a saját egészségére ellen. — A Kaiser-fele

„Mell-Caramelia“ cukorkák
fenyővel, orvosság kipróált és aján-lott szer a köhögés, hurut és pege-rekedtség — 5245 drl. közönbözönnyit-ellen. — szathatóságat. Ezen kitöltő gyogy-latszer cukorkáknak csomagja 20 és 40 fillér, adagja 80 fillér.

Kapható:
FUSS F. NÁNDOR gyöcszertár
Alsólendván.

Egy jó házból való fiu

tanoncnak

felvetetik Freyer Lipótnál Alsólendván